



Magic  
*moment*  
ห้วงปาฏิหาริย์

ปราณปรีชา

# Magic Moment... ห้วงปาฏิหาริย์

ปราณปรีชา เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2675-5

ภาพประกอบ Iya Balushkina / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

**Jamsai**

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

## บทนำ จุดเริ่มต้นแห่งปาฏิหาริย์

จึก!

นัยน์ตาสีนิลว่างเปล่าหลุบมองคมดาบซึ่งแทงแผ่นหลังจนทะลุผ่าน  
อวัยวะชิ้นสำคัญมาถึงหน้าอก ริมฝีปากแฝำมรอยยิ้มเย็นชา คล้ายไม่ยินดียินร้าย  
ต่อความตายซึ่งกำลังคืบคลานมาหา

จบแล้วหรือ...

ชีวิตแสนบัดซบของเขา...กำลังจะจบลงแล้วอย่างนั้นหรือ

ชั่วขณะหนึ่งที่ 'คริสมายัน' ไม่รู้ว่าเขาควรจะยินดีที่หลุดพ้นจากชีวิต  
ซึ่งยืงนานวันยิ่งทุกข์ตรม หรือแค้นเคืองที่กระทั่งจุดจบของเขา...ยังมาถึง  
โดยที่ชีวิตนี้ไม่เคยได้พบพานความสุขสมหวังเช่นผู้อื่น น้ำเสียงสั้นพรัาก็ดังขึ้น  
จากเบื้องหลัง

"ขอโทษ..."

เสียงนั้นช่างคุ้นหูจนต่อให้ไม่หันไปมอง ชายหนุ่มก็รู้ว่าใครคือผู้สังหาร  
ตัวเอง

ไม่มีที่ไหน...

คริสมายันอยากบอกแบบนั้น อยากบอกให้คนสำคัญที่สุดในชีวิต

ของเขาได้คลายใจว่าเขาไม่ได้โกรธ...ไม่โกรธสักนิดกับการตัดสินใจของนาง  
ระหว่างพี่ชายที่โตมาด้วยกันคนนี้...กับแผ่นดินที่นางรักใคร่หวงแหน  
'อัญชิวฐา' จะเลือกแบบนั้นก็ถูกต้องที่สุดแล้ว

ทว่าแท้จริงแล้วเขาไม่สามารถเอ่ยคำนั้นออกไปได้ ดวงหน้าหล่อเหลา  
เซิดขี้มนองผืนฟ้า มองเกล็ดหิมะสีขาวโพลนค่อยๆ ร่วงหล่นลงมา โพรงปาก  
รับรู้ถึงรสสนิมอันคุ้นเคย ริมฝีปากยังคงแย้มรอยยิ้มแม่โลहितสีสดจะค่อยๆ  
ไหลทะลักออกมา

"หี!"

เขาแค้นหัวเราะ เย้ยหยันต่อโชคชะตาของตนเอง

เขาเกิดมาเพื่ออะไรกันนะ

หลายครั้งที่ครีษมายันตั้งคำถามนี้

ใครกันที่กำหนดให้เขาต้องเกิดมาภายใต้ราชวงศ์ธรรมาธร ดำรงยศสูง  
เป็นถึงเจ้าชายแห่งเหมันตรนคร ทว่า...กลับไร้สิ้นบิดามารดาคอยปกป้อง  
ใครกันที่ขีดเขียนให้เขาได้รับความเป็นอยู่อย่างดีที่สุด...แต่ไม่เคยได้สัมผัสถึง  
ความรักใคร่ห่วงใย มิเคยรู้จักความอบอุ่นของสายใยแห่งครอบครัว

ใครกัน...ที่ทำให้ทั้งชีวิตของเขาได้พบเห็นแต่มีอาจครอบครอง กระทั่ง  
ความรัก...กระทั่งคนสำคัญที่สุดในชีวิตนี้ และท้ายที่สุดนางยังเป็นผู้จบชีวิต  
ของเขาอีกด้วย

ใจหนึ่งเหน้อยล้ากับการต่อสู้แข่งขันมาทั้งชีวิต คิดเพียงอยากหลับตาไป  
ชั่ววันจันทร์ แต่อีกใจ...เปลวเพลิงแห่งความคับแค้นกลับลุกโชน

ถ้าเขาตายแล้วก็ตายไปเถอะ แต่ถ้าเขารอด...ถ้าเขามีโอกาสแม้เพียง  
ครู่เดียวที่ได้เจอกับใครก็ตามที่เล่นตลกกับชีวิตของเขามาตั้งแต่ต้น...

ครีษมายันขออริษฐาน ขอสาบานว่าถ้าเขามีโอกาสพบกับคนคนนั้น  
เขาจะเอาคืน! จะไม่ยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่เพียงผู้เดียวโดยเด็ดขาด!  
ในรอยต่อแห่งความเป็นความตายคล้ายครีษมายันจะได้เห็นแสงสว่างจ้า

บาดสายตา ก่อนสติสุดท้ายจะดับวูบลง

หญิงสาวซึ่งหัวใจแหลกร้าวจากการกระทำของผู้ชายสองคนที่เธอรัก และให้ความสำคัญที่สุดในโลกกระดกเครื่องดื่มสีสวยเข้าปาก ชั่วขณะที่สมองเริ่มมีเนบโลเพราะฤทธิ์ของเครื่องดื่มที่ตัวเองแพ้ ความคิดของนักเขียนสาวก็เริ่มล่องลอย

*หรือเพราะเวอร์กรรมที่เธอทำไว้ล่ะ...*

ร่างระหงคว่ำขอเตียงซึ่งนั่งฟังมาพักใหญ่ โยเซ่ไปหยิบแอลกอฮอล์มาวางบนโต๊ะทำงาน ปลายนิ้วเรียวกดเปิดเครื่อง

ในฐานะนักเขียน เธอคือผู้ลิขิตชะตาชีวิตของตัวละครมากมาย เพื่อให้नियाสนุก...แน่นอนว่าบรรดาตัวละครทั้งตัวดีและตัวร้ายต้องผูกพันกับความทุกข์อุปสรรคนานัปการ มีเรื่องราวให้นักอ่านได้ 'ลุ้น' ว่าจะรอดหรือร่วง ผ่านพื้นเรื่องนี้ไปแล้วจะมีอะไรอยู่ข้างหน้า เมื่อไหร่ที่ตัวละครจะพบเจอกับปลายทางแห่งความสุข

ใช่ ส่วนมากไม่ว่าเรื่องของเธอจะดำเนินมาอย่างดราม่าหนักหน่วงขนาดไหน ทว่าสุดท้ายแล้วเรื่องราวก็จะจบลงอย่างแฮปปี้เ็นดิ่ง เหล่าตัวละครผู้ผ่านความทุกข์ทั้งหลายจะได้พบเจอกับความสุข

*ยกเว้นแค่ 'เขา' คนเดียวเท่านั้น...*

การคิดถึงเขาทำให้หัวใจของเธอกระตุกวูบ 'พันธิตรา' ซึ่งเริ่มเมามาจากเครื่องดื่มปราศจากแอลกอฮอล์เปิดหาไฟล์ต้นฉบับนิยายที่เธอใช้เวลาวอกอยู่กับมันมานานหลายปี นาน...จนกลายเป็นความรักและความผูกพันที่มีต่อตัวละครตัวหนึ่ง

ตัวละครที่เธอรักมากที่สุด สงสารมากที่สุด และ...รู้สึกผิดด้วยมากที่สุด โดยเฉพาะในตอนที่เราสังหารเขาด้วยปลายนิ้วของตัวเอง

"ขอโทษนะ" เธอพิมพ์เสียงสั้น ดวงตามีน้ำตาเอ่อคลอซึ่งเกิดจาก

ความรู้สึกผิดและจากเรื่องราวทั้งหมดที่อัดแน่นอยู่ในใจมาหลายวัน ไบหน้างดงามซัดเซียวพิงซบลงกับแล็บท็อป ในห้วงร่างภาพของชายผู้เธอ บรรยายเอาไว้อย่างงดงาม

บุรุษหนุ่มผู้มีรูปลักษณ์สง่างาม และมักจะมีรอยยิ้มประดับไบหน้า อยู่เสมอไม่ว่าจะต้องเจอกับเรื่องอะไร ผู้ชายที่เธอโยนโคกนาฏกรรมชีวิตใส่ ตั้งแต่ให้เขาเกิดมา มีสายเลือดของสองราชวงศ์ที่ชิงชังกันจนไม่อาจอยู่ร่วมฟ้า

เจ้าชายสูงศักดิ์ผู้เติบโตขึ้นมาอย่างพรั่งพร้อมในทุกสิ่ง ยกเว้นความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว คนที่ถูกปลุกฝังให้ทำทุกอย่างเพื่อแผ่นดินเกิด และราชวงศ์ธรรารร ถูกสอนให้มองชาวคีตีกาลจากราชวงศ์เก่าเป็นกบฏ คนที่พยายามทำทุกทางเพื่อแลกกับการยอมรับ แลกกับความรักใคร่เมตตา เพียงเล็กน้อยจากญาติที่ที่เหลืออยู่ โดยไม่รู้เลยว่า...แท้จริงแล้วเลือดครึ่งหนึ่งในกายเขาคือเลือดของราชวงศ์คีตีกาล เลือดของกลุ่มชนซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏ

กว่าจะรู้ตัว... หัวหิ้งร้างเขาก็แปดเปื้อนด้วยโลหิตของผู้มีเชื้อสายเดียวกับมารดาจนมิอาจลบล้างได้

ยิ่งคิดว่าเธอสาดทุกอย่างใส่เขา...ยกเว้นความสุขสมหวัง การได้รับ และครอบครองความรักที่ถวิลหา อีกทั้งบทสรุปสุดท้ายของคริสมายัน ยังเป็นการตายด้วยน้ำมือของคนที่เขารักที่สุด ต่อให้ทุกอย่างที่พันธิตราทำ... จะทำเพื่อให้คนอ่านทั้งรักและสงสารจนเกลียด 'ตัวร้าย' อย่างเขาไม่ลง ทว่าสุดท้าย...เธอก็ผิดต่อเขามากอยู่ดี

ผิด...จนหากมีโอกาสสักครั้ง หากปาฏิหาริย์มีอยู่จริงแค่เพียงชั่วเวลาสั้นๆ...

เธออยากจะทำทุกอย่างในช่วงชิงมาให้กับผู้ชายคนนั้น

แหวตารวดราวเติมไปด้วยความรู้สึกผิด มือเรียวยาวไลหน้าจอลแล็บท็อป

ไปมา

"ฉันทำร้ายท่านมากเกินไปจริงๆ ศรีษมายัน ฉันอยากไถ่โทษกับท่าน ถ้าโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าปาฏิหาริย์อยู่จริง ฉันคงอธิษฐานขอให้ท่านปรากฏตัวตรงหน้า แล้วฉันจะคืนความรัก การยอมรับ ความสุข และรอยยิ้ม จะคืนทุกสิ่ง ที่พรากไปจากท่านให้ท่านทั้งหมด...จะคืนให้ทั้งหมดเลยจริงๆ"

หลังสิ้นคำอธิษฐานต่อปาฏิหาริย์ที่ไม่มีวันเป็นจริง หญิงสาวก็หลับตาลง และอาจจะหลับไปทั้งอย่างนั้น หากไม่ใช่ว่าเธอได้ยินเสียงคล้ายๆ ว่าแล็บที่อกกำลังซื้อม

เมื่อเธอลืมตาขึ้น หญิงสาวก็ต้องเบิกตากว้าง มองหน้าจอตันฉบับซึ่งเลื่อนลงไปจนถึงฉากสุดท้ายที่เธอเขียน 'ฉากรายการตายของศรีษมายัน' กำลังสั้นไหวไปมาจนมองไม่เป็นตัวอักษร ก่อนจะมียภาพบางอย่างทับซ้อนขึ้นมา

ร่างสูงสง่าของบุรุษรูปร่างคนหนึ่งก็มองดาบที่มทล่อกขวาของตัวเอง เขาค่อยๆ ทรุดลงบนพื้น หยดเลือดสีแดงคล้ำรินรดหิมะสีขาวสะอาด ความหนาวเย็นของช่วงเวลาที่สุดของปี...ยังไม่เย็นเยียบเท่าหัวใจของชายผู้นั้น

*เขากำลังจะตาย*

ใช่ พันธิตราารู้ว่าเขาจะ 'ต้อง' ตาย

หญิงสาวมองเห็นแก้วตาสีนิลว่างเปล่าปราศจากระลอกคลื่นอารมณ์ราวปลดปลงในทุกสิ่ง ก่อนมันจะค่อยๆ ถูกข้อมด้วยความเยาะหยันชิงชัง ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่เขามอบให้ผู้ล่องมือสังหารตน แต่มอบให้กับโชคชะตา หรือ...ใครก็ตามที่กำหนดทุกอย่าง

เปรี๊ยะ!

"กรี๊ดดดด!"

พันธิตราหลับตาหวีดร้องลั่น ตกใจกับเสียงฟ้าผ่าที่ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ร่างของเธอผละถอยห่างออกจากโต๊ะทำงานจนเก้าอี้ไถลไปด้านหลัง

เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ไฟก็ดับสนิท และมีลมกระโชกแรงอยู่ภายในห้อง ทั้งที่ประตูหน้าต่างทุกบานถูกปิดสนิท ผ้าม่านเนื้อหนาหนักพลัวไหวจนเห็นแสงจากสายฟ้าอีกสาย สะท้อนให้เห็นภาพของผู้ชายคนนั้นที่ 'หลุด' ออกมาจากหน้าจอล้ำปที่อ็อปของเธอเหมือนในซีรีส์

ผลึก!

ผู้ชายซึ่งควรจะตายอยู่ท่ามกลางหิมะด้วยน้ำมือของผู้หญิงที่เขารักที่สุด ร่วงหล่นมาอยู่แทบเท้าเธอ ตาบบนหน้าอกของเขาหายไปแล้ว แม้แต่เลือดก็หยุดไหลแล้ว หากคราบเลือดยังเกาะแน่นบนชุดสีเข้ม ชายหนุ่มลืมตาขึ้นมองเธอด้วยแววตาแบบเดียวกับเมื่อครู่ น้ำเสียงเย็นเฉียบถูกเอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า

"เจ้าน่ะหรือ... คือผู้โยนโศกนาฏกรรมทั้งหมดเข้ามาในชีวิตข้า"

พันธุธราต์ยิ้มอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน อดีตราชินีแห่งความสมบูรณ์แบบกลืนน้ำลายลงคอ มองผู้ชายที่ค่อยๆ ยืนตัวลุกขึ้นยืนแล้วก้าวมาหาเธอช้าๆ อย่างทำอะไรไม่ถูก

และการไม่ตอบของเธอคงกลายเป็นคำตอบสำหรับเขา ชายผู้ไม่เคยได้พบพานความสุขสมหวังก้าวเข้าหาผู้ที่พรากทุกสิ่งไปจากตน มือแข็งแรงเปื้อนคราบเลือดยื่นไปข้างหน้า มีจุดหมายอยู่ที่ลำคอระหงบอบบาง ดวงตาสีนิลแข็งกร้าว ปลายนิ้วเย็นเฉียบแตะลงบนผิวเนื้ออุ่นช้าๆ

พันธุธราต์หัวใจเต้นแรง มองเห็นความแค้นลึกซึ้งในดวงตาเย็นเฉียบ เพราะรู้ว่าเขาเป็นใคร เพราะรู้ว่าเธอทำอะไรกับเขาไว้บ้าง หญิงสาวจึงหลับตาลงอย่างไร้ท่าที่ขัดขืน ยินยอมพร้อมรับความตายภายใต้ฝ่ามือของคนที่เธอทำลายเขามาทั้งชีวิต

เพราะนี่... คือกรรมที่เธอเป็นคนก่อไว้เอง



# บทที่ 1

## ถ้า 'พระเอก' ไม่เลือก คุณก็จะไม่ใช่ 'นางเอก' อีกต่อไป

พันธิตราเพิ่งเข้าใจในวันนี้เองว่าแท้จริงแล้วตำแหน่ง 'นางเอก' มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าคุณมาก่อนหรือมาหลัง คุณนิสัยดีราวนางฟ้าหรือร้ายกาจเหมือนนางมาร แต่มันขึ้นอยู่กับว่าคนที่คุณเลือกให้เป็น 'พระเอก' นั้นท้ายที่สุดแล้วเขาเลือกให้ 'ใคร' เป็น 'นางเอก' ในชีวิต

"พี่ขอโทษ"

ใช่ เขาควรขอโทษเธอ นั่นถูกแล้ว

"พี่ผิดเอง"

เออสิ! ถ้าไม่ใช่เขาผิดแล้วจะใครล่ะ

"น้องไพรม์จะโกรธ จะเกลียด หรือจะด่าว่าพี่ยังไงก็ได้ พี่ยอมรับผิด"

แน่นอนอยู่แล้วว่าเธอต้องโกรธ ต้องเกลียด และอยากลุกขึ้นมาด่าพร้อมสาดweinแดงใส่หน้าเขากลางร้านอาหารซะเดี๋ยวนี้เลยด้วยซ้ำ

"แต่เรื่องนี้...หนูดาเขาไม่ผิด พี่ผิดเอง"

ใช่ เขาผิด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า 'หนูดา' นั้นจะไม่ผิด

"หนูดาเขาเป็นคนดี เรื่องนี้พี่ผิดคนเดียว เขา...เขา..."

หนูดาเป็นคนดี? อืม คงจะเป็นคนดีมากถึงได้มาอยู่รุ่นวาย วอแว

เจอกับผู้ชายที่น่าจะรู้จักกันทั่วว่ามี 'คู่หมั้น' แล้วแบบนี้

"...น้องไพร่ม... พี่ขอร้อง ถ้าน้องไพร่มมีอะไรอยากจะพูด อยากจะต่า  
น้องไพร่มพูดมันออกมาเลยได้มั้ย อย่า... ทำให้พี่รู้สึกเหมือนกำลังถูก  
น้องไพร่มต่าด้วยสายตาแบบนี้"

ทั้งที่บรรยากาศกำลังตึงเครียดถึงขีดสุด แต่หญิงสาวเกือบหลุดหัวเราะ  
ก็จะเยาะกับสีหน้าและคำขอของคู่หมั้น

ไม่สิ น่าจะเป็น 'อดีตคู่หมั้น' มากกว่า

เอาเถอะ ถือซะว่าเกือบทั้งชีวิตที่รู้จักกันมา 'ธิดิธร' ยังพอรู้จักนิสัยเธอ  
อยู่บ้าง ถึงได้รู้ว่าแม้ในใบหน้าสวยๆ ของเธอจะยังเรียบนิ่ง มุมปากคล้ายยิ้ม  
อยู่จางๆ แต่สายตาเธอกำลังต่าเขายับ

พันธิตราถอนหายใจ เบือนหน้าจากผู้ชายซึ่งคบกันมาตั้งแต่เธออายุสิบหก  
ไปมองบรรยากาศเฉลิมฉลองเบื้องล่าง ในคืนส่งท้ายปีที่ใครหลายๆ คนต่างมี  
ความสุข และครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้...เธอก็คิดว่าตัวเองจะเป็นหนึ่งในนั้น

สาวลูกเสี่ยวผู้มีรูปลักษณ์เด่นมาทางตะวันออกมากกว่าตะวันตก  
เม้มปาก หันกลับมาจ้องดวงหน้าหล่อเหลาคมเข้มของคนที่เคยสิบปีก่อน  
เขาขอเธอเป็นแฟน สามปีก่อนขอเธอหมั้น และวันนี้...ขอเธอเลิก ยิ่งเห็น  
สีหน้าร้อร่นกระวนกระวายปนรู้สึกผิด หญิงสาวยิ่งอยากจะหัวเราะเยาะ  
ให้กับตัวเองและใครอีกหลายๆ คน

พันธิตราประสานมือเข้าหากัน วางคางเรียวเล็กลงบนนั้น จ้องกลับไปยัง  
ดวงตาที่เคยมองแค่เธอคนเดียวมาตลอด ริมฝีปากสีกุหลาบแย้มรอยยิ้ม  
ขณะพูดด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"พี่ตรีรู้มั๊ย ไพร่มรู้สึกได้... ว่าพี่ตรีแปลกไปสักพักแล้ว"

ธิดิธรหัวใจกระตุก ก่อนจะเต็นระรัวไม่เป็นจังหวะ เมื่อคิดว่าคู่หมั้นสาว  
ค้นพบมาพักหนึ่งแล้วว่าเธอ 'ไม่ใช่อดีต' กับเธอ

"อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิ คิดเหอะถ้าไพร่มรู้ว่าเหตุผลที่พี่ตรีแปลกไปคือ

มีคนอื่น...ไฟโรม์จะนั่งมาเป็นเดือนขนาดนี้ เปล่าเลย..."

หญิงสาวสายหน้า เรือนผมสีดำธรรมชาติเป็นลอนพลิ้วไหวล้อมดวงหน้าดังงาม ถอนหายใจอีกครั้งโดยไม่คิดจะเล่าถึง 'ความเขลา' ให้เขาฟังว่าก่อนหน้านี้หลังพบว่าอิทธิธรรมี่พฤติกรรมแปลกไป คนรอบตัวเธอต่างคาดเดากันไปถึงไหนต่อไหน

'ไฟโรม์ว่าพีตริต้องขอไฟโรม์แต่งงานแน่เลย!' 'พัทธรณ' น้องสาวผู้อายุน้อยกว่าเธอถึงเจ็ดปีทำตาเป็นประกาย

'ใช่ๆ แฟร์เห็นด้วย' หญิงสาวที่เป็นทั้งลูกพี่ลูกน้องของเธอและอิทธิธรรมี่ยกหน้าหงิกหงัก 'แฟร์จำได้ว่าครั้งก่อนที่พีตริทำตัวแปลกๆ พิลึกๆ แบบนี้ก็ตอนที่เขาจะขอไฟโรม์หมั้นนี่แหละ!'

'ปรนนิมิตา' ยืนกรานอย่างมั่นอกมั่นใจในสถานการณ์คล้ายกันที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน...ตอนที่พวกเธอแอบสงสัยว่าอิทธิธรรอาจจะแอบมีผู้หญิงอื่น ทว่าสุดท้ายแล้วทำที่อื่นๆ อักๆ เตียวมาเตียวไปของเขา...คือการเตรียมตัวก่อนขอพินิธรรหมั้น

'ปีนี้พีตริต้องให้แหวนแต่งงานไฟโรม์เป็นของขวัญปีใหม่แน่นอน!' กระทั่ง 'นิมมานรตี' ญาติผู้น้องคนเล็กสุดจากบ้านศิวพาราก็ยังเชื่อแบบนั้นในวงสนทนานอกจากเธอแล้วก็มีเพียง 'ราชิกา' ลูกพี่ลูกน้องที่อายุเท่ากัน พี่สาวคนโตของปรนนิมิตาและนิมมานรตีซึ่งยังนิ่งเฉย ดวงตาเฉลียวฉลาดดูคล้ายเก็บงำความคิดบางอย่าง

'แล้วเฟรย์คิดยังไง'

ราชิกาสบตาเธอหนึ่ง สายหน้าเบาๆ แล้วตอบสั้นๆ ตามนิสัย

'ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ไม่ได้มาขอให้เฟรย์ออกแบบแหวนอะไรให้ทั้งนั้น'

'โอ้! ไฟโรม์! แหวนแต่งงานทั้งที่ พีตริก็ต้องไปตบตีแย่งแหวนประจำตระกูลเมธาเรียนท์ของเขามาอยู่แล้ว ไม่เอาแหวนใหม่ไปขอไฟโรม์แต่งงานหรือ?' ปรนนิมิตาว่าอย่างนั้น

และเพราะสามในห้ามั่นใจมากกว่าการนัดเดทในค่ำคืนวันส่งท้ายปีเก่า  
ต้อนรับปีใหม่ของธิดิธร คือการเตรียม 'เซอร์ไพรส์' ของเธอแต่งงาน แม้สักๆ  
จะยังไม่พร้อมและตะขิดตะขวงใจบางอย่าง ทว่าหญิงสาวก็บรรจงแต่งตัว  
อย่างงดงามชนิดที่หากไม่เข้าข้างตัวเองมากเกินไป... พันธิตราก็มั่นใจว่า  
ในค่ำคืนนี้มีสายตาหลายคู่เฝ้ามองมาที่เธอ

กระทั่งตัวธิดิธรเองตอนเห็นเธอครั้งแรก เขายังมองด้วยสายตาตะลึงงัน  
กึ่งเคลิ้มฝันจนหญิงสาวเผลอคิดไปตามคำพูดของเหล่าน้องๆ ทว่าพอตั้งสติ  
ได้ เริ่มมื่อคืนเนอร์บนรุฟที่อภิวิวสวยสมราคาคงเสร็จสิ้น คู่หมั้นหนุ่มก็ได้  
เปิดปาก 'เซอร์ไพรส์' เธอเข้าจริงๆ

ธิดิธรขอเลิกกับเธอ... ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาไม่ได้รักเธอในแบบคนรัก  
อีกต่อไปแล้ว สถาปนิกหนุ่มพรั่พุดว่าเขายังรักเธอเสมอ ห่วงใยเธอตลอดไป  
เพียงแค่เปลี่ยนเป็นในรูปร่างแบบของพี่ที่มีต่อน้อง ไม่เหมือนผู้ชายคนอื่น...  
คนที่เขาเพิ่งค้นพบว่ารักหล่อน

"หี! นี่เธอ ของขวัญปีใหม่จากพี่ตรี" พันธิตราเผลอพิมพ์ว่า "ไม่รู้ว่  
คนที่นั่งตรงข้ามจะหุ่ได้ยินชัดหรือไม่รู้อะไรเลยกันแน่ แต่เขาก็ยังพยายาม  
ยื่นมือมาหาตามความเคยชิน ผิดกับเธอ... ที่แม่จะชินกับการวางมือเล็ก  
ลงในอุ้งมือใหญ่ ทว่าพันธิตรา ก็มีสติมากพอจะรู้ว่า ณ เวลานี้ วินาทีนี้  
ความสัมพันธ์ของพวกเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว

"...น้องไพรม์"

พันธิตราขยับตัวเปลี่ยนท่าใหม่เป็นการวางท่อนแขนเนียนละเอียด  
บนขอบโต๊ะ ส่วนแขนซ้ายตั้งฉากกับโต๊ะ ปลายนิ้วเล่นกับแหวนเพชรน้ำงาม  
บนนิ้วนาง ก่อนจะตัวตวัดสายตาไปสบตาผู้ชายที่ 'เคย' เป็นของเธอ ถ้ามัย้า  
ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"พี่ตรีตัดสินใจดีแล้วใช่ไหม ถึงเลือกจะบอกกับไพรม์ตรงๆ แบบนี้"

"พี่..."

ดวงตาของชายหนุ่มมองตามแหวนเพชรที่สามปีก่อนเขาเป็นคนบรรจง  
สวมไว้บนนิ้วเรียงงาม

พันธิตรายิ้มให้กับปฏิภิกษยานั้น เธอเอาแขนลง ปรับสีหน้าให้เรียบเฉย  
จริงจังขึ้น

"แต่เอาเถอะค่ะ ไม่ว่าพีตริจะตัดสินใจดีแล้วหรือแค่สับสนลังเลอะไรมา  
แต่สำหรับไพรม์...ทุกอย่างมันชัดเจนตั้งแต่ที่พีตริเริ่ม 'คุย' กับผู้หญิงคนอื่น  
แล้ว"

นัยน์ตาสีเข้มจ้องคู่หมั้นที่กำลังจะกลายเป็นอดีต

"พีตริรู้ดี ว่าสิ่งที่ไพรม์เกลียดที่สุดคือความไม่ซื่อสัตย์และการนอกใจ  
ดังนั้นไม่ว่าสิ่งที่พีตริพูดมานั้น จะเพราะรู้สึกผิดหรือเพราะอยากไปเริ่มต้นใหม่  
กับผู้หญิง 'ที่มาทีหลัง' คนนั้น..." หญิงสาวเน้นย้ำถึงตำแหน่งเวลาของ  
ใครอีกคน "ไพรม์ก็ขอคืนอิสรภาพให้พีตริ...ตั้งแต่วันที่นั้นเลยค่ะ"

"น้องไพรม์..." ทั้งที่ตั้งใจรวบรวมความกล้ามาบอกเลิกคู่หมั้นที่เขา  
เคยคิดว่าจะรักเธอไปทั้งชีวิต แต่พอพบว่าพันธิตรายอมถอยให้แต่โดยดี  
หัวใจดิตรก็ยากจะสงบ มันร้อนรนกระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก

ทำไมกัน ทั้งที่เขาแน่ใจว่าตนเองรัก 'กวิณิดา' มาก มากจน  
ยอมเสี่ยงที่จะแตกหักกับครอบครัวพันธิตราและอาจรวมไปถึงบ้านของ  
ลูกพี่ลูกน้องของตน แต่ทำไมพอพบว่าคนรักที่คบหากันมายาวนานนับสิบปี  
ไม่ได้อาลัยอาวรณ์เขาเลยสักนิด

หัวใจกลับรู้สึกทนไม่ได้ขึ้นมา

"อีกสองวันบ้านพวกเราจะมีนัดกินข้าวฉลองปีใหม่วางร่วมกันเหมือนทุกปี  
วันนั้น...ไพรม์รบกวนพีตริจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยด้วยนะคะ"

ร่างระหงลุกขึ้นจากเก้าอี้ คิ้วกระเป๋าย่อมขึ้นมาคล่องไหล่ เซ็ดหน้า  
ปรายตามองผู้ชายที่เคยคิดว่าเขาคือ 'พระเอก' ในชีวิตจริง ริมฝีปากสีระเรื่อ  
คลี่ยิ้มกว้าง

"ตอนขอหมั้น... พี่ตริกกล้าพาครอบครัวไปขอพรหมกับป้ากับแม่ แถมยังพาบ้านเพรียให้ไปช่วยรวมกตตันด้วย เพราะงั้นจะถอนหมั้นทั้งที่... รกจนทำให้ยิ่งใหญ่เหมือนตอนขอหมั้นด้วยนะคะ อ้อ ส่วนนี้..." พันธิตราโบกมือซ้ายไหวๆ ให้แสงเพชรหยอกล้อกับประกายไฟ "ไม่ต้องห่วงว่าพรหมจะไม่คืนนะคะ แต่ว่าตอนนั้นเราสวมมันต่อหน้าทุกคน ครั้งนี้... พรหมก็เลยจะถอดมันคืนต่อหน้าทุกคนเหมือนกันคะ"

แม้ตอนอยู่ต่อหน้าธิดิธร พันธิตราจะยังคงรักษาภาพลักษณ์เพอร์เฟ็กชันนิสต์สาวผู้เยือกเย็นไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ไม่มีแม้แต่รอยน้ำตาารื้นขึ้นมาสักกระพริบ แต่พอได้ก้าวเท้าเข้ามาอยู่ในคอนโดฯ ของตัวเอง ในพื้นที่ที่มีแต่เธอเท่านั้น ร่างระหงค่อยๆ หิ้งตัวลงกับโซฟาทรงบัลลังก์สีม่วงเข้ม ยกมือซ้ายขึ้นระริกขึ้นมองแหวนที่สวมติดนิ้วสามปี แหวน... ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่าผู้หญิงคนนี้มีเจ้าของจับจองแล้ว

"นี่เรา... เลิกกับพี่ตริกแล้วจริงๆ เหรอเนี่ย"

พันธิตราพึมพำอย่างไม่อยากเชื่อ

ทั้งที่เธอเตรียมใจไปถูกเขาเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานแล้วแท้ๆ แต่กลับค้นพบว่าการเซอร์ไพรส์ที่แท้จริง... คือการขอลีกจากคนที่รักกันมาเกือบครึ่งชีวิต

ระหว่างในหัวรำลึกถึงอดีตที่ 'พี่ตริก' อาศัยความเป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งพ่อของสามสาว ข้ามมาสานสัมพันธ์กับลูกพี่ลูกน้องฝั่งแม่อย่างเธอ นับแต่เล็กจนโต... ธิดิธรเป็นผู้ชายต่างสายเลือดคนเดียวที่เธอสนิทสนมด้วยมากที่สุด ดังนั้นตอนอายุครบสิบหกปีแล้วเขาขอเป็นแฟน... พันธิตราถึงไม่ปฏิเสธ

หญิงสาวถอนหายใจให้กับความหลัง หัวใจเว้าแหว่งเหมือนอะไรบางอย่างกำลังจะขาดหาย กระนั้นกลับไม่มีน้ำตาสักหยดจะรินไหล

บางทีอาจจะเพราะเธอยังมีนและซาเกินกว่าจะเจ็บกระมัง หรือไม่...

บางทีเธออาจจะกำลังฝันอยู่

แล้วพรุ่งนี้...ธิดิธรก็จะโทรศัพท์มาอวยพรปีใหม่เธอเป็นคนแรก  
เพื่อบอกให้รู้ว่า...เธอจะยังคงเป็น 'นางเอก' หนึ่งเดียวสำหรับเขาอย่างที่เป็น  
ตลอดมา...

ศรีอยุธยา

## บทที่ 2 ความสัมพันธ์ซับซ้อนที่จบลง

ถ้าจะกล่าวถึงความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่ยากจะอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายๆ แล้ว บ้านของพวกเธอสามครอบครัวน่าจะเป็นหนึ่งในนั้น

มันเริ่มมาจากที่สองสาวพี่น้อง 'คุณพิมพ์อัปสร' และ 'คุณพรอัปสร' แต่งงาน โดยคนที่แต่งงานกับ 'คุณเควิน กฤษณกรณั' สถาปนิกหนุ่มลูกครึ่งอนาคตไกล ขณะที่คนน้องลงเอยกับ 'คุณपाल ศิริพารา' ทายาทบริษัท จิวเวลรี่เก่าแก่ และ... 'คุณปริม ศิริพารา' พี่สาวของคุณपालก็ไปแต่งงานกับ 'คุณธณวัฒน์ เมธาธิยานนท์' ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของคุณเควิน รวมทั้งคุณปริมยังเป็นเพื่อนรักกับคุณพิมพ์อัปสร เท่ากับว่าครอบครัวของพวกเธอถูกดองกันด้วยการแต่งงาน แถมยังซื้อบ้านอยู่ใกล้ๆ กันอีกต่างหาก

ดังนั้นเมื่อถึงรุ่นลูกทั้ง 'เมธาวี' หลานชายคนเดียวของคุณธณวัฒน์ ริติธรา ราชิกา พันธิตรา ปรมิมีตา นิมมานรดี และพัทธ์มนถือกำเนิดขึ้น เด็กทั้งหมดจึงสนิทสนมและเติบโตมาด้วยกัน ตั้งแต่พันธิตราก้าวขึ้นสู่ชั้นมัธยมต้นปีที่สาม... คุณเควินผู้หวังลูกสาวเป็นชีวิตจิตใจมองเห็น 'สายตาแปลกๆ' ที่ริติธรมีให้พันธิตรา หลายครั้งคนเป็นพ่อรำร่าอยากจะแยกเด็กทั้งคู่ออกจากกัน แต่ก็โดนภรรยาปราบแล้วหาว่าเขาคิดมากเกินไป เด็กทั้งหมด



ส่วนเป็นเครือญาติที่โตมาด้วยกันทั้งนั้น

แต่แล้ววันเวลาก็แสดงให้เห็นว่าเซ็นส์ของคนเป็นพ่อมันชัดเจนมาก ในคืนสงท้ายปีเก่าที่พันธิตราอายุครบสิบหกปี และทั้งสามบ้านมาฉลองร่วมกัน อย่างทุกครั้ง เจ้าเด็กหนุ่มหน้าอ่อนนั้นก็ขอลูกสาวเขาเป็นแฟนจริงๆ!

นอกจากตัวคุณเควินแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และเด็กสามตระกูลต่างยินดีกันถ้วนหน้า คุณพิมพ์อัปสรยินดีเพราะรู้จักกิริยธรรมมาตั้งแต่ยังเล็ก เห็นชัดว่าเป็นเด็กที่นิสัยดี อ่อนน้อม ฉลาด และไวใจให้ดูแลลูกสาวคนโตได้ คุณปรินยินดีเพราะพันธิตราเป็นเด็กสาวที่สวย ฉลาด น่ารัก มารยาทดี ดูครบเครื่องอย่างหาได้ยาก ทั้งยังเป็นลูกสาวของเพื่อนรุ่นน้องแสนรักอย่างคุณพิมพ์อัปสร เหมาะที่จะมาเป็นว่าที่สะใภ้ ขณะที่ปรินมีมติของตัวเองคือรุ่นเด็กที่ออกอาการดีใจที่สุด เพราะหล่อนคาดหวังมานานแล้วว่าอยากให้ลูกพี่ลูกน้องทั้งสองฝ่ายของตัวเองได้ต่อกัน ความสัมพันธ์ระหว่างพวกหล่อนทั้งหมดจะได้ยิ่งแนบแน่นขึ้นไปอีก เมื่อเวลาไครถมาถึงความสัมพันธ์ของตระกูลเธอจะได้ตอบด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์คู่สีกลับว่า 'มันเป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนมาก'

หลังจากคืนสิ้นปีที่ถูกบอกเลิกอย่างไม่ได้ตั้งใจ เหล่าลูกพี่ลูกน้อง โดยเฉพาะปรินมีมติที่ออกตัวเซียร์แรงกว่าใครก็เข้าซี้ให้หญิงสาวเล่าให้ฟังว่าคืนนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง จนพันธิตรานึกออยากจะลุกขึ้นมาวินให้เลิกถามเรื่องบ๊าบอพรคั่นได้แล้ว แต่เพราะการกระทำแบบนั้นไม่ใช่นิสัยของเธอ และรู้ว่าที่น้องถามเพราะ 'ห่วง' เนื่องจากสัมผัสได้ว่าเธอแปลกไป ผู้หันหลังให้กับวงการสถาปนิก ย้ายสายงานมาเป็นนักเขียนเต็มตัวเป็นหลัก... และรับปันผลจากหุ้นบริษัท Mlconic เป็นรองจึงทำเพียงส่งยิ้มสวยๆ แล้วบอกให้รอลุ้นกันในวันรวมญาติ

รอยยิ้มและความนัยทำให้ปรินมีมติอยากจะทำใจว่าสองหนุ่มสาวตกลงแต่งงานกันแล้ว แต่หัวใจหล่อนกลับกระตุกแปลกๆ ว่า...

บางทีอาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่หล่อหรือใครๆ คิด

ในทุกปีพวกเขาจะเปลี่ยนร้านอาหารที่ใช้กินเลี้ยงไปเรื่อยๆ ปีนี้พิเศษหน่อยตรงทั้งผู้ใหญ่และเด็กตกลงกันว่าจะขับรถไปกินอาหารที่ร้านดังประจำหัวหินและถือโอกาสเที่ยวเล่น พักค้างคืนที่บ้านพักตากอากาศของครอบครัวศิริพาราซึ่งใหญ่พอจะให้ทุกคนได้พักกันจนครบ

ที่จริงแล้วการเลือกสถานที่ไกลขนาดนี้ เพราะพวกผู้ใหญ่ต่างก็คิดว่าการพักผ่อนประจำปีครั้งนี้คงมี 'ชาวดี' ให้เฉลิมฉลอง และเมื่อว่าอิทธิรอยากจะขอพินิจตราแต่งงานอีกรอบ จะได้มีบรรยากาศดี ๆ วิวสวย ๆ รวมถึงมุมให้พวกท่านได้แอบเฝ้ามอง

ในมื้ออาหารเย็นที่จัดขึ้นหน้าบ้านพักตากอากาศ พินิจตราเฝ้ามองพฤติกรรมของทุกคนพร้อมลอบถอนหายใจ หากจะมีใครสังเกต...อย่างที่เราชิกาสังเกต คงเห็นว่าแม้วงหน้าสวยยิ่งแต่มรอยยิ้มไม่ขาด หากดวงตากกลมโตนั้นกลับเรียบนิ่งอย่างประหลาด ไม่มีเค้าของ 'ว่าที่เจ้าสาว' เลย แม้แต่น้อย ส่วนตัวอิทธิรเองแม้จะพยายามทำตัวให้ 'ปกติ' มากแค่ไหน แต่สถาปนิกหนุ่มหล่ออนาคตไกลกลับดูลึกลึกลับและไม่ค่อยวอแวเอาใจใส่ 'คู่มั่น' เท่าที่ควร

อิทธิรหลุบตาลงต่ำ ฟังพวกผู้ใหญ่เริ่มอัปเดตชีวิตทั้งด้านการงาน สุขภาพ สังคม ไล่มาจนถึงเรื่องลูกหลาน หัวใจของชายหนุ่มเต็นกระหน่ำอย่างรุนแรงเมื่อรู้ว่า 'หัวข้อสำคัญ' ระหว่างเขากับพินิจตราใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว และใช้...อดีตคู่มั่นซึ่งยังสวมแหวนอยู่ก็ทำอย่างที่เราบอกไว้ คือให้เขาเป็นคน 'เคลียร์' เรื่องนี้ด้วยตัวเอง โดยที่เธอจะไม่ช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น

จะไม่มีกรบบอกว่าทุกอย่างจบลงด้วยดี เธอกับเขาจากกันเพราะหมดรัก และยังสามารถเป็นพี่น้องกันได้อยู่

พูดตามตรง ด้วยนิสัยเย่อหยิ่งตรงไปตรงมาและเกลียดการทรยศหักหลัง การที่พินิจตรายังไว้หน้า ไม่ด่าประจานเขากลางวงศัณฐาติก็ถือว่าเธอเห็นแก่

สายสัมพันธ์ยาวนานมากพออยู่แล้ว

"จะว่าไปตริกับน้องไพร่มก็หมั่นกันมานานแล้วนา ปีนี้น้องไพร่มก็จะยี่สิบเจ็ดแล้ว น่าจะถึงเวลาแต่งงานได้แล้วมั้ง" มารดาของเขาแกล้งเปรยขึ้นอย่างนั้น และนั่นทำให้ช้อนในมือคนที่เคยอยากแต่งงานมาตลอดหล่นกระทบจานดังเค็ง สร้างความแปลกใจให้กับหลายๆ คน ทว่าคุณปริมยังคงเข้าใจผิดต่อไปว่า "เนอะ! แม่พูดแค่นี้ถึงกับเขิน ตื่นเต้นจนทำช้อนหล่นมือเลยเหรอ เจ้าลูกคนนี่ ฮี ว่าง"

ริติธรเหลือบตาขึ้นมองมารดา เขารู้ว่าหลังบอกเลิกพันธิตราเมื่อคืนสิ้นปี... ตลอดระยะเวลาสองวันมานี้เขาควรจะสารภาพความจริงให้บุพการีได้รับรู้ก่อน แต่เพราะเขายังไม่กล้ามากพอ เรื่องราวมันจึงเลยเถิดมาถึงตรงนี้

ตรงที่มารดาเขาไม่รอคำตอบแต่หันไปปรึกษากับคุณพิมพ์อัปสร เพื่อนรุ่นน้องซึ่งสนิทกันตั้งแต่วัยสาวผู้เป็นมารดาของพันธิตรา

"เอ้อ ไหนๆ ก็อยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว เราพูดเรื่องฤกษ์ที่ไปขอมากันเลยมัยพิมพ์"

"ฤกษ์? ฤกษ์อะไรครับ" คุณเควินขมวดคิ้วนับ ลีๆ แล้วท่านเข้าใจว่าคุณปริมกำลังเกริ่นเข้าเรื่องอะไร แต่ไม่ใช่สิ่งที่พ่อผู้รักลูกตั้งแก้วตาดวงใจจะยอมรับได้ง่ายๆ

*แม่จะยอมปล่อยให้ลูกคบหากับไอ้เด็กหน้าอ่อนนั้นมาสิบปีเต็มแล้วก็ตาม!*

"เหม! วิน อย่ามาทำเป็นไม่รู้เลยนา! พี่รู้ว่าวินรักและห่วงน้องไพร่มมาก แต่เด็กๆ เขาคบกันมานานแล้วนา วินก็เห็นว่าที่ผ่านมากลูกชายพี่รักและซื่อสัตย์กับน้องไพร่มคนเดียว...วินไม่ต้องห่วงนะ พี่จะรักและดูแลน้องไพร่มเหมือนลูกสาวแท้ๆ ให้ดียิ่งกว่าที่รักและดูแลตาดริเลย!" คนอยากได้พันธิตรามาเป็นลูกสะใภ้มากๆ ให้คำมั่น โดยไม่รู้เลยว่าประโยคของท่านทำให้

ว่าที่ศรีสะเกษในฝันเหลือบตามองอดีตคู่หมั้นแล้วแอบยิ้มเยาะ

รักและซื่อสัตย์ต่อน้องไพร่มคนเดียว?

หี! นั่นมันกลายเป็นอดีตไปแล้วละค่ะป้าปริม

"ที่จริงก็ไม่เห็นว่าเป็นฤกษ์อะไรหรอก พระที่นับถือท่านว่าคู่นี้ใช้ฤกษ์สะดวกเลยจะดีกว่า พิมพ์ก็เลยคุยกับพี่ปริมว่าเอาอย่างที่ดีรีเคยพูดไว้ก็ดีนะคะ แต่งกันวันเกิดตรีเลย แต่พี่ปริมบอกว่ามันนานไป เลยจะลองปรึกษาทุกคนก่อน"

คุณพิมพ์อัปสรถือโอกาสถามความเห็นทุกคนทั้งเด็กและผู้ใหญ่

"ว้าวว แต่งกันวันเกิดพี่ตรี~~" ปรีณิมมีตาลากเสียงแซว แหวตาวาวระยับ แกล้งนั่งหลังตรง แล้วเอ่ยเลียนแบบญาติผู้ใหญ่ที่เคยประกาศไว้ "ตรีตั้งใจไว้แล้วครับว่าจะแต่งงานกันในวันเกิดตรี เพราะตรีจะได้มีน้องใหม่เป็นของขวัญวันเกิดที่ล้ำค่าที่สุดในชีวิต" ใบหน้าสวยไม่ผิดกับมารดาหันไปยิ้มเข้าคนเคยพูดไว้อย่างไม่ทันสังเกตความผิดปกติ "เนีย พี่ตรีเคยพูดไว้แบบนี้ใช้มั๊ยอะ แพร่จำได้และประทับใจมากกก"

ลูกสาวคนกลางบ้านศิริพาราที่อื่นกว่าใครเพราะทั้งลุ่นทั้งเซียร์คู่นี้มาแต่แรกประสานมือกุมหน้าอก หลังตาพริ้มยินดีประหนึ่งจะได้เป็นเจ้าของเสียเอง

ขณะที่หลายคนเฮฮาไปกับคำหยอกเฝ้าของปรีณิมิตา คนเคยจะได้เป็นของขวัญล้ำค่าในวันเกิดตรีตรก็มองอดีตว่าที่เจ้าป่าวด้วยสายตาดำนิ่งๆ คล้ายกำลังตั้งคำถามว่าเมื่อไหร่เขาจะ 'กล้า' พอจะพูดความจริงออกไปเสียที

"แน่ๆ พี่ไพร่มองพี่ตรีไม่วางตาเลย โหนงๆ ก็โหนงๆ แล้ว เล่าตอนที่พี่ตรีขอแต่งงานให้เราฟังหน่อยสิคะ" ลูกพี่ลูกน้องผู้สดใสรุ่งเรืองอย่างนิมมานรดีเอ่ยถามอย่างอยากรู้อยากเห็น และนั่นเป็นโอกาสให้พันริตราที่รอติตรจนเบื่อดีรอ รอมาช่วย 'เปิดทาง' ให้ก่อนพร้อมรอยยิ้มหวาน

"พี่ตรีไม่ได้ขอพี่แต่งงานนะ"

"อ้าว?!" หลายเสียงประสานอย่างพร้อมเพรียงด้วยความสับสน เพราะกระทั่งคุณควินซึ่งทำใจยอมรับไม่ได้ที่จะให้ลูกสาวแต่งงานตั้งแต่อายุสี่ปีเจ็ดก็ยังไม่เชื่อว่าการเดดไคน์สังข์ท้ายปีของหนุ่มสาวคือวันที่อิติธราขอเธอแต่งงาน

"แล้ว...คินนั้นไม่ได้มี...เซอร์ไพรส์อะไรเลยหรือคะ" พัทธมนเอ่ยถามพี่สาวแท้ง อย่างสงสัย หลอนจำได้แค่ว่าคินนั้นพี่สาวส่งข้อความมาบอกว่า จะนอนค้างที่คอนโดฯ แทนการกลับบ้าน แม้จะรู้ว่าพันธิตราค่อนข้างหัวโบราณ แต่สาวน้อยที่เพิ่งก้าวเข้ารั้วมหาวิทยาลัยไม่ทันครบปีก็อดจะคิดไม่ได้ว่า... หลัง 'เซอร์ไพรส์' ขอแต่งงาน อาจจะเป็นคำคินหวานฉ่ำสุดโรแมนติกของว่าที่ป้าสาว

"มีสิ ทำไมจะไม่มีล่ะ" พันธิตรายิ้มกว้าง ยึดตัวตรง เชิดหน้าจนเห็นลำคอระหง

ดี! ในเมื่อเธอให้ออกาสอิทธิรเป็นฝ่ายพูดแล้วทว่าเขากลับเอาแต่เงียบเธอก็จะช่วย 'เกริ่น' ให้เขาละกัน

ดวงตากลมโตหันไปมองอดีตคู่หมั้นที่ทำท่าอยากจะหลบตาหนี... แต่เพราะติดสายตาทุกคู่ที่มองมาจึงไม่กล้า พันธิตราใช้มือซ้ายเท้าคางให้ประกายเพชรบนนิ้วนางส่องกระทบแสงไฟ...เป็นการอำลารวันสุดท้ายริมฝีปากจิ้มลิ้มคลี่ยิ้มกว้าง นัยน์ตาเป็นประกายสุกสกาว

"พี่ตรียังไม่ได้อบอกคุณลุงคุณป้าหรือคะว่าเซอร์ไพรส์อะไรโพรม์" เธอถาม...ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเขายังไม่ได้บอก ทั้งยังกระตุ้นต่อ "พี่ตรีจะปล่อยให้ทุกคนนั่งฟังแล้วก็คิดกันไปแบบนี้จริงๆ หรือคะ"

"อะไรนี่โพรม์ มีอะไรกัน" คุณเควินที่จับสัมพันธ์สารมณอันไม่ปกติของลูกสาวได้รับร้องถามเสียงดัง สายตาทุกคู่จับจ้องมายังสองหนุ่มสาว และนั่นคล้ายจะเป็นการลั่นระฆังให้อิทธิรต้องลุกขึ้นมาสู้กับความจริง

ร่างสูงกำยำอย่างคนออกกำลังกายเป็นประจำลุกจากเก้าอี้ เดินไปกราบลงที่ตักบิดามารดาของตัวเองและของคู่หมั้น ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของทุกคน อิทธิรค่อยๆ เงยหน้าขึ้น บอกด้วยน้ำเสียงเปี่ยมด้วยความรู้สึกผิด

"ผมขอโทษครับ"

เนิ่นนานกว่าคุณปริมจะความหาเสียงตัวเองเจอ หัวใจคนเป็นแม่

กระตุกดูบ นึกหัวนกลัวอย่างประหลาด

"ขอโทษ? ลูกขอโทษอะไรตรี แล้ว...ขอโทษพ่อแม่กับอาวินอาพิมพ์  
ทำไม"

หนุ่มหล่อเ้ม้มปาก เหลือบตามองอดีตคู่หมั้นที่เพียงนั่งมองเขาด้วย  
รอยยิ้ม...ที่ส่งไปไม่ถึงดวงตา รอคอยให้เขาเป็นฝ่าย 'จบ' เรื่องทุกอย่าง  
อย่างที่ควรจะเป็น

"วันนั้น...ผมไม่ได้...ขอน้องไพร้มแต่งงาน"

แม้ริติธรจะพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้ดังมากนัก แต่เพราะทุกคนต่างเฝ้า  
รอฟังคำพูดเขาอยู่จึงได้ยินกันอย่างชัดเจน นอกจากหญิงสาวผู้อยู่ในเหตุการณ์  
คืนนั้น ทั้งสามครอบครัวต่างนั่งกันไปคล้ายทำตัวไม่ถูก มีแค่พันริติธาเท่านั้น  
ที่ลูบขอบแก้มเล่นพลาบมองด้วยแวตาว่างเปล่า

"โธ! นึกว่าเรื่องอะไร! ถ้ายังไม่ได้ขอก็รีบขอซะสิ ขอตอนนี้ก็ได้!  
พวกนั้นก็เตรียมวิวิตีจ ไว้ให้แล้วนี่ไง" 'คุณพรอัปสร' เอ่ยปากขึ้น ทั้งๆ ที่  
ท่านเองก็รู้ว่าคำพูดของหลานสามีคงไม่ได้หมายถึงแบบนั้น

ไม่อย่างนั้นทำไมต้องขอโทษ ทำไมถึงขึ้นต้องลงไปกราบตักผู้ใหญ่  
ทั้งสองฝ่าย และทำไม...หลานสาวของท่านถึงได้ไร้อร่าความสุขของคน  
จะเป็นเจ้าสาว

ริติธรซึ่งยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้นหลับตา กลืนน้ำลายลงคอ ก่อนลืมตา  
ขึ้นมาสารภาพความจริงด้วยสีหน้าหนักแน่นชัดเจน...อย่างที่เขาคเคยเป็น  
มาตลอด

"วันนั้นผมไม่ได้ขอน้องไพร้มแต่งงาน...แต่ขอเลิกกับน้องไพร้มครับ"

สิ้นคำพูดของริติธร ทั้งที่มีคนอยู่กว่าสิบชีวิต ทว่านอกจากเสียงคลั่งลม  
แล้ว ทุกอย่างกลับตกอยู่ในความเงียบ แวตตาของหลายคนสะท้อนให้เห็นว่า  
มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่แต่ไม่รู้ว่าจะควรเปิดปากถามอย่างไร

พันริติธามองสถานการณ์ตรงหน้าแล้วถอนหายใจ ผู้หญิงที่ถูกถอนหมั้น

เมื่อไม่กี่วันก่อนขยับตัวเพียงนิดเดียวก็ตกเป็นเป้าสายตาของเครือข่ายทั้งหมด โดยเฉพาะบิดา...ที่แวตตาของท่านเจ็บร้าวยิ่งกว่าคนถูกขอลืออย่างเธอ

อดีตสถาปนิกสาวขยับตัวเข้าไปแทรกระหว่างเก้าอี้บิดามารดา โอบกอดพวกท่านไว้และรับกอดจากน้องสาวอีกทีหนึ่ง ก่อนจะสูดลมหายใจลึกๆ ผละออกจาก 'เซฟโซน' ของตัวเอง เงยหน้าขึ้นมองจึงเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามจากทุกคน

"คะ วันนั้นพี่ตรีไม่ได้ขอไพรม์แต่งงาน...แต่ขอถอนหมั้นกับไพรม์... หรือให้ถูกก็คือขอลูกกันไปแล้วต่างหาก ส่วนเหตุผล..." พันธิตราถอนหายใจ รังเกียจเกินจะเอ่ยถึงสาเหตุที่เธอสุดแสนจะซิงซัง "ไพรม์ช่วยพูดขนาดนี้แล้วที่เหลืรอบขวานพี่ตรีอธิบายเองเถอะคะ ไพรม์รังเกียจที่จะพูด"

คำว่า 'รังเกียจ' จากปากจิมลิ้มลิ้มนั้นดูรุนแรงเกินกว่าปกติที่พันธิตราจะพูดออกมา นั่นทำให้เกือบทุกคนพอเดาได้จริงๆ ว่าสาเหตุมาจากอะไร

"ธิดิธร!" คุณปริมลุกขึ้นยืนพรวด ฟาดเข้าที่หัวไหล่ลูกชายอย่างไม่อ้อมแรง ดวงตารันด้วยน้ำตา เด่าได้เลยว่าอะไรทำให้ท่านกำลังจะสูญเสียว่าที่ลูกสะใภ้สุดที่รักไป

"ผมผิดเอง...ผมนอกใจน้องไพรม์ ผม...ไปรักผู้หญิงอีกคน"

ธิดิธรสารภาพความจริงออกมา แวตตาชายหนุ่มแฝงซึ่งความเจ็บปวดเสียใจ และรู้สึกผิด ทว่าสำหรับคนอื่นๆ โดยเฉพาะบุพการีของเขา ของพันธิตรา และผู้เขี้ยวออกนอกหน้ามาตลอดอย่างปรนิมมิตา ไม่มีใครให้อภัยหรือมองเห็นความรู้สึกเหล่านั้น

คุณปริมลุกสูดลมหายใจลึก ก่อนจะค่อยๆ เอนตัวลงทำท่าเหมือนจะเป็นลม ร้อนถึงคุณธนวัฒน์และธิดิธรต้องรีบประคองไว้ ทว่าท่านกลับบัดมือบุตรชายออกอย่างไม่ยดี

"ไม่ต้อง! ไม่ต้องมาแตะตัวฉัน!" เพราะดีร้ายอย่างไรคุณปริมลุกก็ไม่ยอมให้ลูกถูกตัว จึงต้องให้เมธาวีช่วยประคองกลับไปนั่งตามเดิมแทน

ดวงตาคอนเป็นแม่แดงเรื่อ น้ำตาแห่งความผิดหวัง เสียใจ และ...  
ละลายใจต่อครอบครัวของว่าที่ศรีสะเก้าหลังริน อดเค้นน้ำเสียงถามไม่ได้

"ทำไม...ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาได้! ผู้หญิงคนนั้นมันเป็นใคร  
ทำไมมันถึงทำให้ลูกที่ซื่อสัตย์รักเดียวกับน้องไพร่มาเป็นสิบปี...เปลี่ยนไปได้  
ขนาดนี้"

"ผมไม่รู้ ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันครับ" ชายหนุ่มสายห้าว เขาก็ไม่เข้าใจว่า  
เพราะอะไร...หัวใจที่มั่นคงของเขาถึงได้ไหวเอนไปกับหญิงสาวที่อยู่ในสถานะ  
'คู่กัด' มาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยจนกระทั่งมาทำงานที่เดียวกันก็ยังคงเป็น  
แบบนี้มาตลอดหลายปี

บางที...อาจจะเป็นตอนที่เขาค้นพบว่าภายใต้ท่าทางร้ายแรงสดใส  
ดูตะวันดวงน้อยๆ ผู้คอยมอบความสุขสดชื่นให้คนอื่น ผู้หญิงที่ดูแกร่งกล้า  
ปากดีและไม่กลัวใครคนนั้นได้ซุกซ่อนอีกตัวตนที่แสนจะอ่อนแอเปราะบาง  
เอาไว้

"ที่ผมไม่รู้คือ...ตอนที่สำหรับผม น้องไพร่จะเป็นน้องสาวที่ผมรักและ  
เอ็นดูตลอดไป"

"หะอะ!" คุณเควินแค้นหัวเราะ ก่อนค่อยๆ ดึงลูกสาวขึ้นอย่างนุ่มนวล  
แล้วร้องถามเสียงแข็ง "ถามหน่อยมั้ยว่าลูกสาวฉันอยากได้แกเป็นพี่ชาย  
รึเปล่า"

พ่อที่เดือดจัดเพราะลูกรักโดนนอกใจแทบอยากจะถลาไปต่อย  
อดีตว่าที่ลูกเขย ติดที่ท่ายังเกรงใจบุพการีอีกฝ่ายอยู่ มิฉะนั้น...

ราวกับคุณธนวัฒน์จะล่วงรู้ว่าเพื่อนสนิทรุ่นน้องรวมถึงหุ้นส่วนบริษัท  
คิดอะไรอยู่ ในเมื่อคุณเควินไม่กล้าเพราะเกรงใจท่าน แต่ท่านไม่จำเป็นต้อง  
เกรงใจใคร หนุ่มใหญ่แห่งวงการสถาปนิกจึงลุกขึ้นพรวด แล้วต่อยลงไป  
บนใบหน้าที่ถอดแบบท่านออกมา

แม้จะหวัดร้องอย่างตกใจกับการใช้กำลังของสามี และเกือบจะถลาเข้าไป



ดูอาการลูกชายคนเดียว ทว่าสุดท้ายแล้วคุณปริมก็ได้แต่ยื่นกำหมัดร้องให้อยู่ที่เดิม จึงต้องเป็นหน้าที่ของคุณปาลที่ต้องเข้ามาห้ามปรามพี่ชายไว้

"พี่วัฒน์พอก่อนพี่วัฒน์ พอ" คุณปาลเข้ามาดึงรั้งร่างที่สูงทัดเทียมกันได้ไม่ให้ถลาเข้าหาธิดีธรรีก

เมื่อเห็นว่าเรื่องราวท่าท่าจะลุกลามไปใหญ่โต พันธิตราภักขยับตัวออกจากวงล้อมของครอบครัวที่ทั้งมารดาและน้องสาวขยับเข้ามาเย็นชิตราวกับต้องการจะปกป้องเธอ... จากผู้ชายทรยศ

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองบิดา ผงกหัวและยิ้มให้ท่านก่อนจะก้าวเดินไปหาอดีตคู่หมั้นที่ยังล้มกองอยู่กับพื้น

เปล่า เธอไม่ได้ก็มลงไปช่วยพยุงเขาขึ้นมาอย่างที่เราหลายคนแอบคาดหวัง พันธิตราเพียงยึดตัวตรง ปรายตาลงมองต่ำด้วยมาตรการขั้นผู้เยอหยิ่ง...อย่างที่เราไม่เคยทำใส่เขามาก่อน

ทว่าตอนนั้นธิดีธรรได้รับสิทธิ์นั้นแล้ว

เพียงเสี้ยวนาทีถัดจากนั้น ร่างระหงในชุดเดรสสีขาวสะอาดตาพลิ้วไหวตามแรงลมทะเลก็ค่อยๆ ย่อตัวลง มือเรียวยาวแหวนซึ่งใส่ติดตัวมากกว่าสามปีออกจากนิ้วอย่างไม่ลังเล

"อย่างที่ไพรม์บอกพีตริ ว่าวันนั้นพีตริขอหมั้นไพรม์ต่อหน้าทุกคนวันนี้พีตริจึงต้องเป็นคนจัดการทุกอย่าง แต่..." หญิงสาวยกไหล่ มองสภาพเขาแล้วเบะปาก "พีตริจัดการได้ไม่ดีเท่าที่ไพรม์หวัง ถึงอย่างนั้นก็เถอะ" เธอถอนหายใจ ยื่นแหวนไปให้ผู้ชายที่ยังกองอยู่บนพื้นอย่างนั้น ไม่คิดจะลุกขึ้นมาสักนิด

"ตามสัญญาละะ ไพรม์จะคืนแหวนหมั้นให้พีตริ...ต่อหน้าทุกคน"

เมื่อยื่นให้อยู่เกือบหนึ่งนาทีโดยที่อีกฝ่ายยังไม่มปฏิบัติยาตอบโต้ หญิงสาวก็หันกลับมาองญาติผู้ใหญ่ด้วยแววตาแทนคำขอโทษ เอ่ยปากล้วงหน้ากับสิ่งที่กำลังจะทำ

"ไพร้มขอโทษนะคะ"

แล้วหันกลับไปปล่อยแหวนหมั้นทิ้งลงบนพื้นข้างตัวริติธร ก่อนจะ  
หยุดตัวขึ้น เซ็ดหน้าเดินหลังตรงก้าวออกจากบริเวณนั้นไป

ขณะที่หลายคนกำลังอึ้งกับสิ่งที่พันธิธราทำ ซึ่งหากว่ากันตามตรงคือ  
'ไร้มารยาท' แต่เมื่อเทียบกับสิ่งที่ริติธรทำและหญิงสาวเองก็พยายาม  
ส่งแหวนคืนให้ดีๆ แล้วแต่ฝ่ายชายไม่รับ การกระทำครั้งนี้ของพันธิธราก็ยัง  
นับได้ว่าไว้หน้าทุกฝ่ายมากพอแล้ว

และคนแรกที่ตั้งสติได้ก็คือคุณเควิน ท่านรีบวิ่งตามลูกสาวออกไปทันที

"ไพร้ม! น้องไพร้ม! รอป้าด้วย!"

คุณเพิ่มพ้อปสรรนึ่งอยู่อึดใจ ก่อนกล่าวกับอดีตว่าที่ลูกเขยอย่างผิดหวัง

"อาเสียใจมากที่ตอนนั้นสนับสนุนให้น้องไพร้มคบกับตรี!"

ท่านหันหลังวิ่งตามสามีและลูกสาวคนโต โดยมีลูกสาวคนเล็ก  
วิ่งตามไปติดๆ

การถูกผู้ชายที่เลือกให้เป็น ‘พระเอก’ เขี่ยลงจากบัลลังก์นางเอกในปีที่สิบ...  
...ไม่ทำให้ ‘พันธิตรา’ เจ็บปวดเท่าตอนที่ได้รู้ว่านางเอกคนใหม่ของเขา...  
คือลูกอีกคนของพ่อ!

โลกทั้งใบของเธอผู้มีพ่อเป็นทุกสิ่งพังทลายในพริบตา  
นักเขียนสาวอดคิดไม่ได้ว่าทุกอย่างจะเป็น ‘วอร์กรรม’ จากการลิขิตชีวิตอันเลวร้ายให้ตัวละครมากมาย  
โดยเฉพาะกับ ‘เขา’ ตัวร้ายผู้ถูกเธอโยนโศกนาฏกรรมเข้าใส่  
ด้วยความรู้สึกผิดอันแรงกล้า ทำให้พันธิตราตั้งจิตอธิษฐาน...

สิ่งเดียวที่ ‘เจ้าชายคริสมายัน’ ฝ่าปารัตนา คือการได้เป็นที่รักของใครสักคน  
กว่าชีวิตเขากลับต้องจบลงด้วยน้ำมือของผู้หญิงที่มอบหัวใจให้  
ความเจ็บร้าวยุติเสียที่พบเจอทั้งชีวิต ก่อเกิดเป็นความแค้นต่อผู้ลิขิตทุกสิ่ง  
ก่อนลมหายใจสุดท้ายจะดับสิ้น เขาจึงได้อธิษฐาน...

คำอธิษฐานอันแรงกล้าของหนึ่งผู้กำหนดชะตา หนึ่งผู้ถูกลิขิตชีวิต  
ก่อให้เกิดปาฏิหาริย์ซึ่งนำพาให้เขาหลุดออกจากโลกนิยามมาพบกับเธอ  
หนึ่งปีก่อนครบรอบวันตายของคริสมายัน...  
...คือระยะเวลาที่พันธิตราต้องชดใช้ทุกสิ่งให้กับตัวละครที่เธอสร้างขึ้น!

ทดลองอ่าน



นวนิยายรัก

ISBN 978-616-06-2675-5



ราคา 319 บาท